



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 917/2023
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, свих из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Иво Лола Рибар“ из Сомбора, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4322/22 од 26.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4322/22 од 26.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4322/22 од 26.10.2022. године, усвојена је жалба тужене и преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П1 864/21 од 20.05.2022. године у побијаном усвајајућем делу, тако што су одбијени тужбени захтеви којима су тужиоци тражили исплату износа, ближе наведених у ставу првом изреке, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.05.2018. године до 28.02.2021. године. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 284.000,00 динара са каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој надокнаде трошкове првостепеног поступка у износу од 9.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженој надокнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, сви тужиоци су у спорном временском периоду били запослени код тужене, и то тужиља ББ на радном месту сервирка са коефицијентом за обрачун зараде од 6,83, а остали тужиоци на радном месту спремачица са коефицијентом за обрачун зараде од 6,30. Тужена је плате обрачунавала множењем наведеног коефицијента и прописане основице, допуњујући исту до висине минималне зараде, које су исплаћиване тужиоцима. У спорном периоду тужена није у обрачунским листама као посебне ставке исказивала део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Применом најповољнијег параметра за тужену у упоредним важећим колективним уговорима у Републици Србији, за спорне видове примања из радног односа за период обухваћен тужбом, обрачуном се добијају износи чију исплату тужиоци траже постављеним захтевима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбене захтеве тужилаца налазећи да им припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утврђеној висини месечних накнада, јер када се узме начин обрачуна зарада тужилаца, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са члановима 104, 106, 111. и 118. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио пресуду тако што је одбио тужбене захтеве у целости, наводећи да је приликом доношења одлуке имао у виду правни закључак Врховног касационог суда усвојен на седници Грађанског одељења одржаној дана 05.07.2022. године, а донет на основу овлашћења тог суда из члана 31. Закона о уређењу судова, у циљу јединствене примене права и једнакости странака у судским поступцима. У конкретном случају, на утврђивање и обрачун плата и накнада по основу рада тужилаца, примењују се прописи којима се уређују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Супсидијарна примена Закона о раду прописана је само за случај када посебним законом положај, права, обавезе и одговорности запослених нису другачије уређени. Пошто Закон о платама у државним органима и јавним службама чланом 4. став 2. прописује да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, следи да та одредба посебног закона искључује примену опште норме из Закона о раду.

Пошто је другостепена пресуда донета као последица обавезе обезбеђења једнаког поступања судова у битно истоврсним чињеничном ситуацијама, односно као последица обавезе судова да обезбеде равноправност грађана, наводима ревизије о погрешном тумачењу и примени позитивног права по оцени Врховног касационог суда нема места.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић